

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 У 029209 22 Увп
Бањалука, 16.2.2023. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Страхине Ђурковића као предсједника вијећа, Смиљане Мрше и Едине Чупељић као чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби „G.“ d.o.o. М., заступано по директору, а овај по пуномоћнику Н.В., адвокату из С. (у даљем тексту: тужилац), против акта број ... од 15.3.2021. године, туженог Министарства..., у предмету додјеле средстава за санирање финансијских губитака због пандемије вируса корона, одлучујући о захтјеву тужиоца за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Бањалуци број 11 0 У 029209 21 У од 14.12.2021. године, у сједници вијећа одржаној 16.2.2023. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Одбија се захтјев тужиоца за надокнаду трошкова спора.

Образложење

Побијаном пресудом, у ставу 1. изреке, одбијена је тужба изјављена против уводно означеног акта туженог, којим је одбијен захтјев тужиоца за додјелу средстава за санирање финансијског губитка због посљедица пандемије проузроковане вирусом корона, уз образложење тог акта да тужилац није испунио услове из члана 6. став 3. тачка 1. и 3. Уредбе о поступку додјеле средстава привредним субјектима у области превоза лица у друмском саобраћају за санирање финансијског губитка због посљедица пандемије вируса корона („Службени гласник РС“ број 2/21, у даљем тексту: Уредба), јер да није доставио лиценцу превозника „G.“ d.o.o. М., Подружница Н., нити доказ да „G.“ d.o.o. М., Подружница Н. има регистровану аутобуску линију или да врши ванлинијски превоз лица у друмском саобраћају (ред вожње или књигу путних листова). Ставом 2. изреке пресуде је одбијен захтјев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Одбијање тужбе образложено је ставом да је тужени правилно примјенио одредбе члана 6. став 3. тачка 1. и 3. Уредбе, па с обзиром да тужилац није доставио доказ да има лиценцу превозника важећу за период 1.8. до 31.12.2020. године, доказ да има регистровану аутобуску линију или да врши ванлинијски превоз лица у друмском саобраћају, да је правилно одлучено као у диспозитиву оспореног акта, за коју су дати разлози који су засновани на правилној примјени члана 6. став 3. тачка 1. и 3. Уредбе.

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужилац побија њену законитост због повреде закона и повреде прописа о поступку која је од утицаја на рјешење ствари. Наводи да је доставио лиценцу за обављање међународног друмског превоза путника број 3671-ПЈ издату 15.4.2019. године од стране Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине са роком важења до 15.4.2019. године, те дозволу Министарства комуникација и транспорта Босне и Херцеговине број 03778 са редом вожње за аутобуску линију Чапљина – Невесиње – Нови Сад. Наводи да има основану Подружницу назива „G.“ d.o.o. M., Подружница Н., што доказује увјерењем о пореској регистрацији од 8.7.2015. године и обавијести о разврставању дијелова правне особе према квалификацији и дјелатности ... од 8.7.2015. године. Додаје да је подружница нижи организациони дио неког друштва па не може постојати одвојено од самог друштва које је основало, па да подружница не може бити ни власник лиценце за обављање превоза нити носилац дозволе на било којој линији, већ то може бити само друштво које је носилац свих права и обавеза. Сматра да тужени орган не примјењује одредбе Закона о општем управном поступку на начин да образложење садржи ваљане разлоге и материјалне прописе на основу којег је донијето. Предложио је да се захтјев уважи и побијана пресуда укине или преиначи те да му се надокнаде трошкови „састава тужбе“ према исказаном трошковнику.

Тужени орган је доставио списе предмета без одговора на захтјев.

Размотривши захтјев, побијану пресуду и цјелокупне списе предметне управне ствари и овог управног спора на основу одредбе 39. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС), овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Према члану 3. тачка 1. Уредбе, привредни субјекти који испуњавају услове за додјелу средстава због финансијских губитака проузрокованих посљедицама пандемије вируса корона, су привредна друштва, друга правна лица и самостални предузетници са сједиштем у Републици Српској, као и пословне јединице привредних друштава која немају сједиште на територији Републике Српске. Према члану 6. став 2. и 3. Уредбе привредни субјекти подносе уз захтјев за додјелу финансијских средстава, између осталих доказа, копију лиценце превозника или рјешење о категоризацији аутобуске станице, важећи за период од 1.8. – 31.12.2020. године.

Тужилац не оспорава да на територији Републике Српске нема регистровано пословно сједиште, па није ни могао доставити копију лиценце превозника издате од стране туженог, или рјешење о категоризацији аутобуске станице, односно доказ да има регистровану друмску линију или да врши ванлинијски превоз лица у друмском саобраћају (ред вожње или књигу путних листова). Приговор тужиоца да има основану Подружницу у Н. нема значаја ни утицаја на правилност и законитост оспореног акта јер тужилац није испунио општи услов да на територији Републике Српске има регистровано пословно сједиште.

Из наведеног произлази да тужилац није испунио услове за додјелу средстава за санирање финансијског губитка проузрокованог пандемијом вируса корона, за што је тужени у образложењу оспореног акта дао јасне и увјерљиве разлоге. Тужени је оспорени акт донио примјеном одредаба Уредбе, тако да је образложење рјешења требало садржавати релевантне одредбе Уредбе и прописане услове како је и

поступљено а које услове тужилац евидентно није испунио. У том смислу је и неоснован приговор захтјева да образложење оспореног акта није донијето примјеном одредаба Закона о општем управном поступку које регулишу садржај образложења рјешења.

Из изнијетих разлога по оцјени овог суда у побијаној пресуди нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев тужиоца одбија на основу одредбе члана 40. став 1. ЗУС, јер нису остварени разлози за поништење оспореног акта из одредаба члана 10. ЗУС.

Одлука из става 2. изреке пресуде којом је одбијен захтјев тужиоца за надокнаду трошкова спора, се заснива на одредбама члана 49. и 49а. ЗУС, јер је тужилац изгубио овај управни спор па му не припада право на надокнаду трошкова.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Страхиња Ћурковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић